

Vilfridur Völufegri

(Izlandi mese.)

Volt egyszer egy gazdag ember s annak felesége. Hogy hítták a gazdag embert, nem tudom, a feleségének azonban Vala volt a neve. Szép volt ez az asszony, igen szép, de amilyen szép, éppen olyan gonosz-lelkű. Volt egy leányuk, akinek Vilfridur volt a neve. Még csak tizennégy éves, de sokkal szebb, mint az édesanyja. Vilfridur Völufegrinek hítták, ami annyit tesz, hogy »szebb mint Vala«. Hej, mérgelődött emiatt az asszony, de hogy mérgelődött! Meggyűlölte a leányát. Ki nem állhatta. Folyton azon tűnődött, azon gondolkozott, hogy s mint tudná elpusztítani szívéből szakadt édes gyermekét.

Egyszer aztán mit gondolt, mit nem: kiment a leányával az erdőbe, jártak-keltek, bolyongtak, majd egy helyen leültek, ott a leányka elaludt, az asszony meg szépen hazament, otthagyta az erdőben. Felébred Vilfridur s íme: sehol sincs az anyja. Keresi mindenfelé, kiabálja a nevét, de hiába, bizony nem találja. Sírt szegény Vilfridur keservesen, aztán kimerült, már a lábán sem tudott állni: leült egy kőre.

Amint ott üldögélt magában, egyszerre csak ott terem előtte két törpe. Ott laktak az erdőben, egy sziklának a belsejében, onnét jött a két törpe. Megállottak Vilfridur előtt, nyájasan, kedvesen mosolyogtak reá s kérdezték:

– Hát te ki vagy, mi vagy, hogy kerültél ide?

Elmondotta Vilfridur, hogy mi történt vele, azzal a törpék megfogták a kezét, elkezdették vigasztalni s hívták, hogy tartson velük. Menjen az ő lakásukba. Ottan egy szép kis szobácska volt s abban a szobácskában minden, de minden. Az asztal már meg is volt terítve. Szépen leültek az asztal mellé, megvacsoráztak. Aztán megvetették az ágyakat, a törpék lefeküdtek. Lefeküdt Vilfridur is. De mikor lefeküdtek, mondták a törpék Vilfridurnak:

– Hallod-e, Vilfridur, mi nyugtalanul szoktunk aludni, nehogy amiatt felkölts minket!

Vilfridur megigérte, aztán a törpék elaludtak. És csakugyan igazuk volt: erősen hánykolódtak, forogtak szegények; de Vilfridur nem költötte fel.

Reggel, mikor felkeltek a törpék s elindultak az erdőbe, hogy vadásszanak valamit a konyhára, mondták Vilfridurnak:

- Hallod-e, Vilfridur, most bizonyosan eljön ide valaki tehozzád, de te ne ereszd be az ajtón, akárhogya kér, akármit mond neked! Mert bizony, ha beereszted, rossz véged lesz akkor. - Vilfridur megígérte, a törpék meg elmentek.

Ugyanakkor a Vilfridur anyja elévette az ő kicsi aranyos tükkrét, nézte, nézegette magát benne. Aztán egyszerre csak kérdezte:

Szép tüköröcském, mondd meg nyomban:
Mit csinál Vilfridur, hol van?

Felelt a tükör:

Vilfridurt kérdezed? Jól van, igen jól van.
Két törpénél lakik egy sziklakunyhóban.

Hej, de szörnyű haragra lobbant az asszony! Hát nem pusztult el az a haszontalan rossz leány? Nem volt otthon maradása, egyszeribe indult az erdőbe, egyenesen a sziklához, ahol Vilfridur lakott. Kopogtatott az ajtón. Beszölt Vilfridurnak:

- Jó reggelt, Vilfridur! Visszajöttem, eressz be édes fiam, haza akarlak vinni.

- Nem, nem, - mondotta Vilfridur - nem megyek veled, nem nyitom ki az ajtót. Megtiltották a törpék.

- Ó, édes lányom, ne haragudj, - mondotta az asszony. - Látod, megbántam, amit cselekedtem. Nézd, hoztam neked egy szép arany gyűrűt. Ez a nagyanyádé volt. Ha csakugyan nem jössz haza, nesze, itthagynom neked.

Vilfridur nem akarta elfogadni, de addig s addig beszélt az asszony, hogy az ajtó hasadékán mégis kinyújtotta egy ujját, arra az asszony hirtelen ráhúzta a gyűrűt s ahogy húzta, mondotta:

- Akarom és rendelem, hogy ez a gyűrű mind szorosabban-szorosabban szoruljon az ujjára, hogy haljon meg a haszontalan. S meg is hal, azt mondom, ha ennek a gyűrűnek az aranyjához hasonló aranyat nem találnak.

Azzal elszaladt az asszony, Vilfridur pedig egyszerre rettenetes fájdalmat érzett. Láta, hogy dagad az ujj. Majd elájult a nagy fájdalomtól. Mikor aztán este hazajöttek a törpék, nem tudták, mit gondoljanak, mi lelhetett Vilfridurt. Már-már a halálán volt szegény.

- Mi történt, mit csináltál? - kérdezték a törpék.

Vilfridur elmondta, hogy mi történt vele és azt is, hogy mit hallott, mit mondott az anyja. A törpék egyszeribe keresgélni kezdetek az aranyaik között s csakugyan találtak is egy olyan aranyat, amely egészen az a fajta volt, mint

a gyűrű. Azzal csak megérintették a gyűrűt s abban a pillanatban kettéropant. A gyűrű leesett Vilfridurnak az ujjáról s mindjárt jobban is lett.

– Lám, lám, – mondták a törpék – nem hallgattál reánk! Vigyázz magadra! – Aztán megvacsoráztak, lefeküdtek, s ismét kérték Vilfridurt, nehogy felköltse, ha nyugtalanul találják aludni.

Hej, milyen nyugtalanul aludtak a törpék! Még nyugtalanabban, mint az előző éjjel. De Vilfridur nem költötte fel. Aludtak a törpék, hánykolódtak, vergelődtek az ágyban reggelig, akkor aztán felkeltek. Mentek az erdőbe s ugyancsak a lelkére kötötték Vilfridurnak, nehogy be találja eresztetni az anyját! Szóba se álljon vele többé.

Azalatt meg az asszony otthon elővette a tükkrét, nézte, nézegette magát benne s kérdezte újra:

Szép tükröcském, mondd meg nyomban:

– Mit csinál Vilfridur, hol van?

Felelt a tükör:

– Vilfridurt kérdezed? Jól van, igen jól van. Két törpénél lakik egy sziklakunyhóban.

Hej, mérgelődött az asszony! Majd megpukkadt mérgében. Nem találta a helyét, szaladt egyenesen az erdőbe, ottan is a sziklához, kopogtatott az ajtaján. Hízkelkedett, kedveskedett neki:

– Nyisd ki, nyisd ki, édes leányom! Bizony meg nem bánod. Nézd, hoztam neked drága arany cipőt. Még a dédanyádé volt. Neked adom.

– Nem kell, nem kell! – mondotta Vilfridur.

De addig s addig beszélt az asszony, hogy mégis kinyújtotta az egyik lábát. Az asszony azonnal ráhúzta az arany cipőt s ahogy ráhúzta, mondotta:

– Azt akarom, azt rendelem, hogy ez a cipő a lábára dagadjon, hogy Vilfridur meghaljon! Meg is hal, bizonyosan mondom, hogyha ehhez hasonló aranyat nem találják valahol.

Azzal elszaladt a gonoszlelkű asszony, Vilfridur pedig mindjárt szörnyű fájdalmat érzett, dagadott a lába rettenetesen, alig bírta a fájdalmával. Lefeküdt a földre, ott hentergett, vergelődött szegény estig, amíg csakugyan a törpék hazajöttek. Azok, ahogy megtudták: mi történt, mindjárt keresgéltek az aranyak között s addig keresgéltek, amíg csakugyan találtak egy olyan fajta aranyat. Azzal megérintették a cipőt s a cipő mindjárt kettépattant, levált a Vilfridur lábáról.

– Látod, látod, – mondták a törpék – megint nem fogadtad meg a szavunkat! Ha véletlenül haza nem jövünk, szörnyű halálnak halálával halsz meg.

– Aztán leültek, vacsoráztak, azután meg lefeküdtek s a törpék ismét mondták, ne költse fel Vilfridur, ha igen nyugtalanul találnak aludni.

– Ne féljetek, nem költelek fel!

Hej, még csak most aludtak igazán nyugtalanul a törpék! Hánykolódtak jobbra-balra az ágyban egész éjjel, de közben aludtak s Vilfridur nem ébresztette fel. Reggel aztán ismét felkerekedtek, mentek az erdőbe s ugyancsak a lelkére kötötték Vilfridurnak, hogy szóba ne álljon az asszonnyal, mert bizony rosszul jár: szörnyű halálnak halálával hal meg.

Ugyanakkor, mikor a törpék elmentek, otthon az asszony belenézett a tükrebe. Nézte, nézegette magát, s kérdezte:

Szép tükröcském, mondd meg nyomban:

– Mit csinál Vilfridur, hol van?

Felelt a tükör:

– Vilfridurt kérdezed? Jól van, igen jól van. Két törpénél lakik egy sziklakunyhóban.

– Hát nem használt semmit a varázslat! – kiabált az asszony rettenetes haraggal s magánkívül rohant az erdőbe, egyenesen a sziklához. Ott megint kopogtatott az ajtón. Esküdözött a leányának, hogy megbánta szörnyű bűnét, ne féljen tőle: nem fogja többé bántani. Nézzen ide, hozott neki drága, szép arany övet, nyissa ki az ajtót, hadd köthesse a derekára. Hadd láthassa, gyönyörködhessek az ő szép leányában. Vilfridur eleinte nem is hallgatott rá, de a gonoszlelkű asszony addig beszélt s olyan szépen beszélt, hogy megint elbolondította a leányát. Kinyitotta az ajtót, az asszony meg a derekára kötötte az övet s ahogy kötötte, mondotta:

– A húsódba bevágódjon, mind beljebb vágódjon, halj meg, szégyentelen! Meg is halsz bizony, ha nem jön el a német király s azonnal meg nem oldja.

Azzal otthagya Vilfridurt, annak meg az öv mind mélyebbre-mélyebbre vágódott a húzába. Szörnyű kínokat szenvedett, nem tudott a lábán állani. Elterült a földön aléltnak, ájultan. Egész nap ott hevert a földön. Akkor aztán jöttek a törpék, nézték, nézték, nem tudták, mi történhetett vele. Nem találtak rajta semmi különöst. De lassankint magához tért Vilfridur s mondotta, hogy egy öv van a derekán. A szegény törpék mind próbálták, hogy leoldják róla, de nem tudták. Akkor aztán szép gyengén felemelték Vilfridurt, elvitték a tenger partjára, ottan lefektették. Mikor lefektették, elévették a sípjukat s megfújták jó hangosan, de úgy fújták a sípot, hogy szörnyű nagy vihar kerekedett a tengeren. S mert hogy éppen akkor járt a tengeren a német király, a nagy vihar elől kivitorlázott a tenger partjára. Kikötött a hajójával s ahogy

kilépett a szárazföldre, egyszeribe elmúlt a vihar: gyönyörű szép idő lett, s elkezdett fel s alá sétálni a tenger partján. Amint sétált, sétált, egyszerre csak látja, hogy egy gyönyörűséges szép leány fekszik aléltan a földön. Néz jobbra, balra, mindenfelé, nem lát senkit mellette, körülötte. Aztán nézi közelebből a leányt, vajjon mi baja lehet. Gondolja: megoldja a ruháját. S ím, ahogy lehajolt, látja az övet a derekán, amely mélyen belevágódott a húsba. Egyszeribe eloldotta az övet s ahogy eloldotta, Vilfridur kinyitotta a szemét, arcának holthallavány színe pirosra változott, olyan volt, mint az eleven élet.

– Hát te ki vagy, mi vagy? – kérdezte a király.

– Vilfridur a nevem, – mondotta a leány s elbeszélte az ő szomorú történetét, aztán elindultak ketten a tenger partján, hogy megkeressék a törpéket. S íme, a szegény törpék ott feküdtek nem messzire a tenger mellett. Mind a kettő halott volt. Mind a kettőnek a szájában ott volt a síp. Szegény törpék, igen megerőltették magukat a síp fúvásában s attól haltak meg. Hej de megsiratta Vilfridur a törpéket! Szépen felemelték, aztán bevitték egy gyönyörű rétre, ott sírt ástak nekik, eltemették. Mikor aztán eltemették a törpéket, mondotta a király:

– Most pedig jössz velem az én palotámba, ottan fogsz te lakni, szép Vilfridur Völufegri!

Egyszeribe hajóra ültek s meg sem állottak, míg a német király országába nem értek.

Hát, ott lakott a király palotájában Vilfridur s ahogy telt, mult az idő, mind jobban megtetszett a királynak. Egyszer aztán azt mondotta neki:

– Hallod-e, Vilfridur, ha te is akarod, légy az én feleségem.

Felelte Vilfridur:

– Leszek a feleséged, jó szívvel leszek, mert én is szeretlek; de csak egy feltétellel: ha megfogadod, hogy télen által senkit sem fogadsz a palotádba, hogy ottan tartózkodjék, csak akkor, ha előbb tőlem tanácsot kértél s én abba beleegyeztem.

A király jó szívvel beleegyezett, hiszen ez igazán nem volt nagy kívánság, hogyne egyezett volna bele. Azzal mindjárt meg is tartották még aznap a lakodalmat.

De a gonoszlelkű asszony csak nem felejtette el a leányát. Megint elővette a tükrét, nézte, nézegette s kérdezte:

– Szép tükröcském, mondd meg nyomban: Mit csinál Vilfridur, hol van?

Felelt a tükör:

Szenvedéseinek lett igen jó vége, A német királynak lett a felesége.

Hej, de még csak most lepte meg igazán a méreg s a boszúság a gonoszlelkű asszonyt! Nem tudta, mit kezdjen, mit csináljon, hogy tudja most elpusztítani Vilfridurt. Mit gondolt, mit nem, elég az, hogy addig beszélt az urának, a Vilfridur édesapjának, hogy ezt rábírta, menjen el a német király palotájába s kérje meg a királyt, hogy adjon neki szállást ezen a télen. Elment a Vilfridur apja a német király országába, addig ment, mendegélt, amíg a király városába ért. Ott aztán ment egyenesen a palotába s igen alázatosan kérte a királyt, engedje meg, hogy töltsen nála ezt a telet. Mondotta a király:

– Sajnálak, barátom, de nem adhatok szállást, előbb beszélnem kell a királynéval.

A Vilfridur apja, aki Raudúrnak nevezte magát a király előtt, erre elkezdett gúnyosan kacagni. Mondta:

– Na, igazi király vagy, hogy még szállást sem tudsz adni, mielőtt nem beszélsz a feleségeddel. Hátha a magad hatalmából nem tudsz adni, akkor ne is adj. Megyek más királyhoz, egyebütt, tudom, találok szállást. S majd elmondom, hogy milyen hatalmas király vagy te.

A király igen megszégyellette magát és semhogy rossz hírért vigyék más országokba, – nem szólt semmit a feleségének; megengedte Raudúrnak, hogy ott maradjon télre.

Eközben telt, mult az idő s a királyné lebetegedett. Hej, szegény királyné, azt hitték: meghal. Nem tudtak rajta segíteni, nem tudta megszülni a gyermekét. Jöttek tudós asszonyok, doktorok, mindhiába: egyik sem tudott tanácsot adni. A szegény király nem találta helyét nagy bánatában. Mi lesz vele, ha megtalálna halni az ő drága szép felesége?

Észrevette ezt Raudúr, odasompolygott a királyhoz s mondotta neki:

– Felséges királyom, én doktor vagyok. Engedj be engemet a feleséged szobájába, majd meglátod, hogy jobban lesz.

Megengedte a király, hogyne engedte volna meg. Azzal bement Raudúr a királyné szobájába, mind, akik benn voltak, kiküldötte. Egyedül maradt Vilfridurral. Ahogy egyedül maradt, elővett egy altató tövist, azt beleszúrta Vilfridurnak a fejébe, Vilfridur elaludott s közben megszületett a gyermeke, egy gyönyörű szép fiú. Ahogy megszületett, a fél fülét levágta a fiúnak, aztán beletette Vilfridurnak a szájába; a gyermeket pedig kidobta az ablakon. Aztán kiszaladott a királyhoz, s jelentette, hogy megszületett a gyermek. Jött be a király, de haj! szinte leesett a lábáról, amikor látta azt, amit látott.

– Mi dolog ez, mi történt? – kérdezte a király.

– Úgy látszik, – mondotta a gonoszlelkű Raudúr, – hogy emberevő a te feleséged, király! Látod, ott a gyermekének a füle még a szájában. Bizonyosan megette a gyermekét. Azt tanácsolom neked, ölesd meg a királynét, mert bizony mondom: boszorkány ez s nem igazi asszony.

De a király nem fogadta meg Raudúr tanácsát, szerette, igen szerette Vilfridurt. Nem volt szíve arra, hogy megölesse. Aztán elmúlt egy esztendő, a királyné ismét lebetegedett s megint az történt, hogy Raudúrnak kellett bemenni a szobájába, hogy megszabadítsa.

Ahogy bement, ismét altató tövist szúrt a fejébe, a kis lánykának (mert az született), levágta egy lába ujját, azt Vilfridurnak szájába dugta, a kis leányt pedig kidobta az ablakon s szaladt a királyhoz jelenteni, hogy megszületett a kis leány. Jött a király, kereste a kis leányt: nem volt sehol. Aztán szaladt a feleségéhez s ím, egy kis véres lábujj volt a szájában.

– Jaj, mi ez, mi történt? – kiáltott a király.

– Mi történt? Látod, hogy mi történt: amit mondtam. Emberevő a te feleséged, látod? Megette a második gyermekét is. Még most sem öleted meg?

– Nem, nem, – mondotta a király, – akármit cselekszik, mégsem öletem meg, mert igen szeretem.

Telt, mult az idő, eltelt egy év, a királyné harmadszor is lebetegedett, született egy kicsi fia. Megint Raudúrnak kellett bemenni, hogy megszabadítsa a királynét gyermekétől s bezzeg, hogy megint elaltatta. A gyermeknek a kicsi ujját levágta, aztán beledugta a királyné szájába, s kidobta a fiút az ablakon. Ahogy kidobta, szaladt a királyhoz: jelentette, hogy fiú született. Jött a király nagy örömmel, hátha most szerencsésebb lesz. De bizony hamar elmúlt az öröme, mert a fiúnak híre sem volt. Ellenben ott volt a kicsi véres ujj a királyné szájában.

– Látod, látod, – mondotta Raudúr – úgy-e, megmondtam, hogy emberevő. Hát most sem akarod megöletni?

– Nem, nem, – mondotta a király, – nem vagyok rá képes. Rád bízom: tégy, amit akarsz. Büntesd meg úgy, amint gondolod, ahogy megérdemli.

Raudúr pedig arra ítélte a királynét, hogy két szolga vigye ki az erdőbe, ottan gyilkolják meg. Aztán hozzanak egy fűrtöt a hajából s hozzák haza a nyelvé s a vérét is egy szarúban, hogy lássa: csakugyan megölték-e.

Közben legyen mondva, Raudúrnak már akkor, mikor hazulról eljött, mondotta a gonoszlelkű asszony, hogy enélkül a három dolog nélkül haza ne merjen jönni. Azért volt szüksége neki a királyné hajfűrtjére, a nyelvére s a vérére. Kivitték a szolgák a királynét az erdőbe: gondolkoztak, vajjon mit csináljanak.

Mert bizony egyiknek sem volt szíve, hogy megölje a drága szép királynét, akit szeretett mindenki, igen szeretett. Gondolkoztak, tünődtek s addig gondolkoztak, addig tünődtek, míg végezetül azt határozták, hogy nem ölik meg a királynét. Levágnak egy fürtöt a hajából, levágnak egy kutyát (az éppen ott volt velök), annak a nyelvét kivágják, a vérét egy szarúba folytatják s haza viszik Raudúrnak úgy, ahogy ő kívánta. Csakugyan úgy tettek, amint határozták; a királynét szabadon eresztették, a kutya vérével, nyelvével s a királyné hajfürtjeivel szépen hazamentek.

Na, szegény királyné, most már mehetett, amerre a szeme lát. Mikor a szolgák elmentek, akkor már este volt, besötétedett. Maga sem tudta, merre menjen, hova forduljon. Ment, erre, ment arra s addig bolyongott, amíg végre egy kunyhócskára talált. Kopogtatott az ajtón s íme, egyszeribe nyílt az ajtó s kilépett rajta egy szépen öltözött daliás ember. Köszönt a királyné, a kunyhó gazdája fogadta nyájasan s intett neki, hogy lépjen be a kunyhájába: jó szívvel ad neki szállást. Attól kezdve ott is maradt a királyné a kunyhóban. Szépen be volt rendezve. Volt abban asztal, ágy, szék, enni, innivaló bőviben s olyan tiszta volt, mint éppen a kápolna. Hát még azután, milyen tiszta lett, mikor Vilfridur söpörgette, takarítgatta, tisztogatta! Ott maradt Vilfridur, főzött, mosogatott, varrogatott, takarított, az a szép daliás ember pedig minden reggel kiment az erdőbe vadászni, hozta a mindenféle vadakat, madarakat, mindent, amire szükség volt.

Történt azonban, hogy a német királyhoz panaszra ment az egyik pásztor, hogy az erdőben a gulyából mindennap eltűnik egy sereg marha s nem tudja elgondolni, hogy s miképpen tűnhetnek el. Bizonyosan valami vadállatok hordják el, de ő nem látja soha, ámbátor ő mindig talpon van. Gondolta a király: »Na, ennek utánanézek, megyek az erdőbe; hadd lássam saját szememmel, mi történt.«

– Hallod-e, Raudúr, – mondotta a Vilfridur apjának, – gyere velem te is.

Azzal felkészülődtek, lóra ültek, fegyverekkel jól felszerelték magukat s elvágattak az erdőbe. Mentek, mendegéltek az erdőben, de egyszerre csak úgy eltaláltak kalandozni benne, hogy nem tudták: jobbra, balra, előre, hátra menjenek-e. Semmiképpen ki nem tudtak jutni az erdőből. Közben szépen rájuk esteledett.

– Na, most mit csináljunk? – mondotta a király.

Mentek fel s alá, bolyongtak jobbra-balra; végre aztán láttak messziről valami világosságot. Elindultak abba az irányba. Hát csakugyan volt ott egy kis kunyhócska; annak a szép daliás embernek a kunyhója volt az. Kopogtatott

az ajtón, kilépett az a szép daliás ember, a király köszönt, ez meg fogadta nyájasan s betessékelte a kunyhóba. Aztán leültette, vacsorát adatott nekik. Ettek, ittak, vígan voltak. Mikor azonban lefekvésre került a sor, azt mondja a házigazda a királynak:

– Ime, itt az ágyad. A legpuhább ágyba feküdj le. Neked azonban – fordult Raudúrhoz – nem vettetem ágyat s nem is vettetek addig, amíg a történetedet el nem beszéled.

Azzal rámutatott egy székre, amely ki volt verve szeggel s mondotta Raudúrnak:

– Ülj le oda!

Akart, nem akart Raudúr, de olyan hangon beszélt a gazda, hogy le kellett ülnie a székre. Ahogy leült, nagy hirtelen elővett a gazda egy nagy vörös gyűrűt, azt a karjára húzta Raudúrnak s mikor ráhúzta, mondta neki:

– Na, most mondjad a történetedet.

Elkezdte mondani Raudúr a történetét, de csak az elejét mondotta helyesen, igazán. Amint a lányának a dolgához kezdett közeledni, félre facsarodott az igaz útról: elkezdett hazudozni. Megszólalt ekkor a házigazda:

Vörös gyűrű, szorítsad,

Nem mondja az igazat!

Szegek, ti is szúrjátok,

Hadd mondjon igazságot.

Hej, Istenem, szorítani kezdte Raudúrt a vörös gyűrű, de úgy szorította, hogy majd elájult. Szúrták a szegek, hogy csak úgy bőgött bele. Próbálta mindenféleképpen, ha valahogy elfacsarhatná az igazságot, ha nem kellene elmondania a leánya dolgát, de hiába: el kellett mondani, mert a gyűrű szorította rettenetesen s szúrták a szegek szörnyűségesen.

Ahogy mondta, mondta a leánya történetét, a király elkezdett nyugtalanodni, mikor aztán vége volt a történetnek, kérdezte a házigazda a királytól:

– Milyen ítéletet érdemel ez az ember? Mit gondolsz, te király?

Mert a házigazda jól tudta ám, hogy a király az ő vendége.

A király magánkívül volt a haragtól.

– Milyen ítéletet érdemel? – mondotta a király. – Ilyen esetre nincs ítélet a törvénykönyvben. Mondj ítéletet: rád bízom.

Mondotta a házigazda:

– Ihol, király, itt van a tűz felett egy üst. Abban forr a víz. Ebbe a forró vízbe teszem belé ezt a gyalázatos embert, hadd égjen porrá. Úgy-e, megérdemli?

– Meg, meg, – mondotta a király, – tégy vele, amit akarsz.

Abban a pillanatban Raudúrt megragadta a szép daliás ember, beledobta az üstbe s izzé-porrá égett a teste. Akkor aztán a királlyal szépen bementek a szomszéd szobába s hát íme ott ült egy széken a királyné. Hej, Istenem, volt öröm, mikor meglátták egymást!

Hát még akkor, mikor az a szép daliás ember benyitott egy másik szobába s onnan kivezetett három gyönyörű szép gyermeket. Két fiút s egy leányt.

– Ihol, király, a te gyermekeid, – mondotta az a szép daliás ember.

Aztán elbeszélte, hogy ő éppen a király kertjében volt, mikor az első gyermeket kidobták az ablakon, ő szépen felemelte, elhozta ide s felnevelte. Aztán ott járt a következő esztendőben is, és akkor elvitte a leánykát. Harmadik esztendőben a másik fiút vitte el; így nevelte őket. Aztán jött a királyné s itt tartotta az ő kunyhójában.

– Mit kívánsz ezért a nagy jószágodért? – kérdezte a király.

– Nem kívánok semmi egyebet, – mondotta a szép daliás ember, – csak hagyd nálam a leánykádat.

Hiszen adott volna a király bármit a világon, de bizony a leányát nem jó szívvel hagyta itt. De nem szólt semmit, ott hagyta a szép daliás embernél. Azzal a király, a királyné s a két királyfi hazamentek, a leányka meg ott maradt a szép daliás embernél.

Teltek, multak az évek, a leánykából gyönyörű szép nagy leány lett s ím, amikor nagy leány lett, eladó leány, egyszerre csak, halljatok csudát, mi történt: belépett a kunyhóba az a szép daliás ember, aranyos ruhában, mint egy igazi királyfi s mondotta a leánynak:

– Tudd meg, hogy én királyfi vagyok, de esztendőkön által el voltam varázsolva, itt kellett laknom ebben a kunyhóban. De most a varázslatnak vége: gyere velem az én országomba.

Azzal szépen felkerekedtek, elsőbben azonban a német királyhoz mentek, a leánynak a szüleihez. Bezzeg, volt nagy öröm, mikor meglátták a leányukat s megtudták, hogy az a szép, daliás ember királyfi. Egyszeribe nagy lakodalmat csaptak, mikor aztán a lakodalomnak vége volt, a fiatal pár ismét felkerekedett s meg sem állott, míg a királyfi országába nem ért.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.